

попитахъ, то на сичко мога да ти отговора; а ти не можешъ, понеже и обаче ти си неученъ и простъ човѣкъ. . .

Въ това време Хаджи Генчо са радвалъ, като дѣте, защото щастието му е помогнало да наддума дѣда Либена, и ухилвалъ са твърде приятно; а дѣдо Либенъ са сжрдилъ, както обикновенно са сжрдатъ сичките побѣжденни войнственни души. Дълго време дѣдо Либенъ мислилъ и джржалъ палецътъ си въ устата; но изведнашъ повдигналъ главата си и, съ весело лице и съ масленна ухилка, рѣкалъ: „Повѣрвай ми, Хаджи, че азъ ти говора истина, и че ти си бжбрешъ на вѣтарътъ. Хайде де, кажи ми ти, у кого сж пушките по-добри — у московците ли, или у турците?“

— Азъ мисла, че московските пушки и московските сабли сж по-добри, обаче московците сж бжлгаре (христиане); а турците сж турци (мохамеданци), рѣкалъ дѣ-